

Sententias

A stylized illustration of a person wearing a white mask and a dark tactical vest with various pouches and equipment. The person is holding two bags, one of which is overflowing with stacks of money. The background is a mix of orange and blue tones.

ROČNÍK 2 | ČÍSLO 2 | DUBEN 2020

E-ZIN | ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL

JAN MAŠATA
AUTOR KNIHY
REBEL-LION

VERONIKA ČERNUCKÁ
AUTORKA KNIHY
AUTOGRAM PRO VRAHA

VERONIKA MATYSOVÁ
AUTORKA ROMÁNU
POUŠTNÍ VČELA

Sententias

Talent Pro Art

Veronika Matysová

Mario

Každý z nás nějak začínal. Vznikala mu pod rukou díla, která pro něj mají velkou cenu, přesto zůstala až celá desetiletí „v šuplíku“. Mezi ně patří i tato moje povídka s názvem Mario. Napsala jsem ji v roce 1995 pod vlivem Kerouacova Na cestě, který jsem tenkrát přímo hltala. Pár let poté mi osud přihrál kamaráda stejného jména, což se mi s mými knihami a povídkami děje prakticky neustále, až z toho někdy mrazí. Teď tedy tuto povídku vytahuji na světlo světa a dávám ji k dispozici vám, čtenářům. Snad se vám bude líbit alespoň z poloviny tak, jako mně před více než čtvrtstoletím bavilo ji psát.

Stáli jsme na kopci nad zálivem, John a já. S rozumem v koncích.

Jmenuju se Lucie, ale říkali mi Kristin. Vymyslel to Mario. Když jsme se seznámili – představil nás John před dvěma lety v Praze – a Mario uslyšel moje jméno, pronesl naprosto vážně: „Ty nemůžeš být Lucie.“ Měl tenkrát trochu v hlavě, a tak nikdo z nás nebral jeho řeči vážně, ale když vystřízlivěl, trval na svém. „Ty nejsi Lucie. Lucie jsou blondýny.“

Smála jsem se, John také, ale Mario neustoupil. „Znám pět – slovy pět – Lucii a všechny jsou blond,“ živě gestikuloval, jak to měl ve zvyku.

„Výjimka potvrzuje pravidlo,“ namítla jsem, ale marně.

„Budeme ti říkat Kristin.“

Takže se ze mě stala Kristin. Museli byste Maria znát, abyste pochopili, že mu nelze vnutit cizí názor. A konečně – Kristin zase nezní nějak zle.

Zpočátku měl John potíže zvyknout si na mé nové jméno. Znali jsme se už od střední školy, kde učil anglickou konverzaci. John je Američan, aby bylo jasno. Tento výrok nepochází tak úplně z mé hlavy, ale z jeho vlastní. Vždycky si nakročí jako při vysokém startu, bradu vysune trochu dopředu, pravou ruku setne v pěst a vystřelí ukazováčkem: „Já jsem Američan, aby bylo jasno.“

Mario se mu vždycky směje, že trpí komplexem méněcennosti, tak se musí ohánět původem. My dva jsme totiž vyrostli ve velkoměstech – já v Praze a Mario v Římě, zatímco John pochází z jakéhosi amerického

maloměsta, jehož jméno si ani já ani Mario nepamatujeme. Ale je to Američan, aby bylo jasno.

John je z nás nejstarší. Když jsme se seznámili s Mariem, měla jsem právě po maturitě, Mario zapíjel dvacítku a Johnovi šlo na dvaadvacet.

Když mě John přivedl na večírek v malostranském BarBaru, můj první dojem z Maria byl ten nejhorší. Skákal právě po stole a nepřiliš podařeně napodoboval Bergera z muzikálu Vlasy, přičemž neustále vykřikoval: „Je rok 1991, ne 1941, moji drazí!“ A lil do sebe pivo jako sodovku.

Nemůžu říct, že mu to neslušelo. Ale ani mě nijak zvlášť nezaujal. Tedy – jako člověk. Mariův otec je Ital, matka Češka. Jeho mladší bratr žil od rozvodu jejich rodičů v Praze, zatímco Mario, tenkrát desetiletý, odešel na vlastní přání s otcem do Říma. Každé prázdniny však jezdil za mámou a bratrem do Prahy, a musí se mu nechat, že češtinu si uchoval neporušenou.

Usadili jsme se k volnému stolu a John objednal nějaké pití. Krátce poté se ozvala hrozná rána, John vyjekl a vyskočil, jako by ho uštkla zmije, a na našem stole přistály čísi nohy.

Vzhlédla jsem a spatřila Maria. Zmateně zablekotal: „Promiňte, madame,“ a přiskočil Johnovi na pomoc, protože si všiml, že jeho vinou má John obsah skleničky s červeným vínem v rozkroku světle modrých džínů.

Vyvolalo to ve mně úsměv, když jsem viděla Mariovu nerozhodnost, zda se omlouvat mně nebo čistit Johna – na *těch* místech, a ruka s narychlo popadnutou utěrkou, kterou vyškubl kolem procházející servírce, se mu zarazila na poslední chvíli, když na něj John vrhl výhružný pohled, jasně značící: *Ať tě to ani nenapadne.*

Jeho dilema našťěstí vyřešila servírka, která, zbavená utěrky, pochopila, co se přihodilo. Odvedla Johna s sebou do kuchyňky, kde mu nějakým kouzlem džíny očistila dosucha. (Až po čase mi prozradil, že ho odvedla na WC pro personál, kde mu autoritativně, ačkoli jí nemohlo být o moc víc než nám, nařídila, aby si džíny svlékl, vyprala postižená místa v mýdle z podavače nad umyvadlem, zatímco on tam nesměle postával v trenkách od Calvina Kleina, ruce sepnuté nad rozkrokem, a pak mu kalhoty vrazila do ruky, postavila ho pod sušák a nařídila mu stát tam a sušit je, dokud nebudou opět nositelné, aniž by to vypadalo, že to jejich majitel nedoběhl včas na záchod).

Ten potřestětec s velkýma čokoládově hnědýma očima a černými vlasy, jejichž prstýnky se kroutily až na ramena, bezprostředně zaujal Johnovo

místo. Něčím mi připomínal Jima Morrisona ze skupiny The Doors. Měl pronikavý pohled, ostře řezané rysy a bílou košili frajersky rozhalenou (asi jak mu bylo z toho tance na stole horko), odhalující opálenou hrud' porostlou černým, stejně se kroucím chmýřím, což mi nevadilo (u Johna mi posléze podobný porost vadil, přestože byl světlý, ale u Maria mi to z nějakého důvodu připadalo přitažlivé, ale nepředbíhejme).

A pak následovalo mé přejmenování. Takže nás vlastně neseznámil John, přestože měl v úmyslu udělat to později. Právě se vracel v čerstvě vysušených kalhotách. Zkonstatoval, že my dva s Mariem se už zjevně známe, a těžce usedl na poslední ze tří židlí u stolu.

Takhle tedy začalo naše přátelství. Dozvěděla jsem se, že Mario má v Římě děvče, blondýnku Elen. Poznamenala jsem, že to musí být přece Lucie, je-li blond, což jsem neměla dělat, neboť vzrušeně rozvinul filozofickou debatu na téma, že jsou-li dívky jménem Lucie obecně blondýnky, neznámá to, že blondýnky jsou zákonitě zase Lucie, až mi z toho šla hlava kolem.

John ten večer jen nečinně přihlížel, pomínu-li jeho jedinou činnost – konzumaci alkoholu. Že má dost, jsem poznala ve chvíli, kdy začal zastavovat kolemjdoucí, kteří kolem našeho stolu procházeli na toaletu, a pronášel jedinou českou větu, kterou znal, s nesmlouvavě vztyčeným ukazováčkem: „Já jsem Američan, aby bylo jasno...“

Mario se nabídl, že nás odveze domů, má prý kdesi poblíž auto. Držel se dobře, na to, kolik toho vypil. S díky jsem – jako jediná střízlivá a tedy rozumně uvažující osoba – odmítla, takže jsme nakonec všichni tři jeli domů taxíkem.

Nejeli jsme přímo domů, ale do Mariova bytu. Patřil jeho matce a bratrovi, ti ale trávili dovolenou někde v Řecku. Naši si mysleli, že spím u Johna, protože my jsme spolu už pár měsíců oficiálně chodili. A neoficiálně skoro rok, to jsme se ještě skrytě mazlili v jeho kabinetě a tajně se líbali mezi hodinami.

John je atletické postavy, stejně jako Mario, ale tím jejich podobnost končí. Nejen proto, že John je blondák. Mario je cvok. Cvok do života. Jako rtuť, živé stříbro. Pamatuju si, že poprvé jsem si ho pořádně prohlédla, když jsme nocovali v Alpách a já náhodou usnula až poslední.

Mario jinak vůbec nespál, aspoň mám ten dojem; když jsem uléhala, byl naprosto čilý, stejně tak jako když jsem se probouzela. Jestli spal mezitím,

jsem do té doby nikdy nezjistila. Až dlouho poté jsem odhalila, že v tom byla chemie, různé ty amfeci či něco-aminy, což následně mnohé vysvětlovalo.

Hned po skončení střední školy mě oba přemlouvali, ať s nimi jedu stopem po Evropě. Byl to Marioův nápad, jak jinak, ale Johnovi se to moc líbilo a tlačil na mě taky. Už ani nevím, proč jsem odmítla. Možná jsem měla strach, možná v tom bylo něco jiného. V každém případě jsme vyrazili až letos na začátku července. Měla jsem od konce září nastoupit na vysokou školu a chtěli jsme si užít léto. Od konce gymplu jsem pracovala jako elévka v tiskové agentuře a vydělala jsem si dost peněz na to, abych si mohla dovolit prázdniny. A nejeli jsme stopem, ale Mariovu „limuzínu“.

Myslím, že jeho auto nemá žádnou značku, ale je to něco jako džíp, který prodělal Rallye Paříž-Dakar. Koupil ho za babku v jakémsi pofiderním autobazaru. My s Johnem jsme sdíleli přesvědčení, že má přetočený tachometr, ale Mariovi to bylo tak nějak jedno. Papíry seděly, a to mu stačilo.

Usadili jsme všichni vepředu a hnali si to přímo za nosem na jih. Za volantem byl Mario. Aniž by se s námi poradil, naplánoval první část cesty. Pojedeme na rakouský Villach, hranici do Itálie překročíme v Arnoldsteinu, pak si to pokřížujeme na Udine a dál směrem k pobřeží, zastavíme se u něj doma a najdeme Elen, tu nabereme a zamíříme dál na západ do Francie, a pak dál přes Španělsko do Portugalska až k pobřeží Atlantiku.

Nemělo cenu cokoli namítat. Navíc, ne že bychom se John nebo já tenkrát nějak zvlášť vyznali v geografii Evropy a byli schopní navrhnout nějakou lepší alternativu.

Prvních deset dní se nic zvláštního nedělo. Vždycky jsme zastavili, kde se nám to líbilo, rozbili jsme stan, strávili tam den dva, pak sbalili fidlátka a táhli jsme dál. Nechali jsme za sebou Rakousko a frčeli si to křivolakými cestami severní Itálie, protože jsme nechtěli zbytečně platit mýtné.

Asi za čtrnáct dní kočovného života jsme dorazili na pobřeží do jakéhosi přístavního města. Auto jsme nechali stát v jedné boční ulici, hodili si batohy na záda a John vzal i náš stan, rozhodnutí přespat u jakéhosi Mariova kamaráda na zahradě.

Procházeli jsme rušnými uličkami, na které padal soumrak, poslouchali hlasité hašteření italských matrón – tomu rozuměl jen Mario a strašně se chechtal, aniž by se namáhal nám něco překládat. Tady byl ve svém živlu.